

# Urantia-kirja

---

<< [Luku 81](#) | [Osat](#) | [Sisältö](#) | [Luku 83](#) >>

---

## Luku 82

### Avioliiton kehitys

82:0.1 (913.1) AVIOLIITTO – parisuhde – kasvaa esiin ihmisen kaksisukupuolisuudesta. Avioliitto on ihmisen reaktionomaista sovittautumista tähän kaksisukuisuuteen, kun perhe-elämä taas on lopputulos kaikista tällaisista evolutionaarisista ja mukautumista osoittavista sovittautumisista. Naimisiinmeno on pysyvä ilmiö; se ei luonnostaan kuulu biologiseen evoluutioon, mutta se on koko sosiaalisen kehityksen perusta, ja sen vuoksi on varmaa, että sitä jossakin muodossa tulee aina esiintymään. Avioliitto on antanut ihmiskunnalle kodin, ja koti on koko pitkän ja vaivalloisen kehityssponnistelun kruunaava loistelas saavutus.

82:0.2 (913.2) Uskonnolliset, sosiaaliset ja opetukselliset instituutiot ovat kaikki välttämättömiä kulttuurisivilisaation säilymiselle, mutta *perhe on tärkein sivistäjä*. Suurimman osan elämän tärkeimmistä asioista lapsi oppii perheeltään ja naapureiltaan.

82:0.3 (913.3) Entisaikojen ihmisillä ei ollut kovinkaan rikasta sosiaalista sivilisaatiota, mutta mitä heillä oli, sen he siirsivät

uskollisesti ja tehokkaasti seuraavalle sukupolvelle. Ja teidän tulisi huomata, että muiden instituutioiden vaikutuksen ollessa äärimmäisen vähäistä useimpien näiden menneisyyden sivilisaatioiden kehitys jatkui keskeytymättä vain siksi, että koti-instituutio toimi tehokkaasti. Nykyisin ihmisroduilla on rikas sosiaalinen ja sivistyksellinen perintö, joka olisi viisaasti ja tehokkaasti siirrettävä seuraaville sukupolville. Perhe kasvatuksellisenä instituutiona on säilytettävä.

## 1. Pariutumisvaisto

82:1.1 (913.4) Miesten ja naisten persoonallisuuden välillä olevasta kuilusta huolimatta sukupuolivietti riittää takaamaan heidän yhteenmenonsa lajin jatkamiseksi. Tämä vaisto toimi tehokkaasti jo kauan ennen kuin ihmiset kokivat mitään sellaista, jota on myöhemmin ruvettu kutsumaan rakkaudeksi, omistautumiseksi ja aviolliseksi uskollisuudeksi. Pariutuminen on synnynnäinen taipumus, ja avioliitto on sen evolutionaarinen sosiaalinen seurausilmiö.

82:1.2 (913.5) Sukupuolinen kiinnostus ja halu eivät olleet hallitsevia intohimoja alkukantaisten kansojen keskuudessa, vaan niihin suhtauduttiin itsestäänselvyyksinä. Koko suvunjatkamiskokemus oli vapaa mielikuvituksen siihen liittämistä koristeista. Sivistyneemmille kansoille ominainen ihmisen kokonaan valtaansa ottava sukupuolinen himo johtuu pääasiassa rotujen

sekoittumisesta, varsinkin siellä, missä nodiittien ja adamiittien assosiatiivinen mielikuvitus ja kauneuden arvostus ovat antaneet virikkeitä evoluutioon pohjautuvalle luonteenlaadulle. Mutta evolutionaarisiin rotuihin tätä andiittien verenperintöä siirtyi siinä määrin rajoitetusti, että se ei tarjonnut riittävää itsehillintää heihin siirtyneen syvemmän sukupuolisen tietoisuuden ja voimakkaamman pariutumismietin tällä tavoin herättämien ja vilkastuttamien eläimellisten intohimojen hallitsemiseksi. Evolutionaaristen rotujen joukossa punaisella ihmisellä oli laadukkain sukupuolisäännöstö.

82:1.3 (913.6) Avioliittoon kytkeytyvä seksuaalinen säätely osoittaa:

82:1.4 (913.7) 1. Minkä verran sivilisaatio on edistynyt. Sivilisaation vaatimukset siitä, että seksuaalisuus on tyydytettävä hyödyllisellä tavalla ja vakiintuneiden tapojen mukaisesti, ovat aina vain kasvaneet.

82:1.5 (914.1) 2. Missä määrin jossakin kansassa on andiittista rotuperimää. Tällaisten ryhmien keskuudessa seksuaalisuudesta on tullut se alue, jolla ilmenevät yksilön niin fyysisen kuin emotionaalisenkin olemuksen sekä hienoisimmat että alhaisimmat puolet.

82:1.6 (914.2) Sangik-roduilla oli normaali eläimellinen himo, mutta ne eivät paljonkaan haaveilleet tai piitanneet vastakkaisen sukupuolen kauneudesta ja fyysisestä viehättävyydestä. Sellaista, mitä kutsutaan sukupuoliseksi kiinnostukseksi, ei myöskään tämän päivän alkukantaisissa roduissa ilmene käytännöllisesti katsoen lainkaan.

Näillä sekoittumattomilla kansanheimoilla on kieltämätön pariutumisvaisto, mutta ne eivät tunne niin paljon mielenkiintoa sukupuolisuutta kohtaan, että se aiheuttaisi sosiaalista kontrollia edellyttäviä vakavia ongelmia.

82:1.7 (914.3) Pariutumisvaisto on eräs ihmisiä hallitsevista fyysisistä voimista, se on se ainoa emotio, joka yksilön saaman tyydytyksen varjolla todellisuudessa petkuttaakin itsekkään ihmisen asettamaan rotunsa hyvinvoinnin ja jatkumisen korkealle yksilön oman mukavuuden ja henkilökohtaisen vastuuvapauden yläpuolelle.

82:1.8 (914.4) Instituutiona avioliitto, varhaisesta alkuidustaan aina nykyaikaan asti, kuvastaa biologisen suvunjatkamistaipumuksen sosiaalista kehitystä. Kehittyvän ihmislajin jatkumisen varmistaa tämä rodullisen pariutumisvirikkeen olemassaolo, vietin, jota löyhästi kutsutaan sukupuoliseksi mielenkiinnoksi. Tästä väkevästä biologisesta vietistä tulee virikekeskus, josta juontuu kaikenlaisia liitännäisiä vaistoja, emotioita ja käyttäytymistapoja: fyysisiä, älyllisiä, moraalisia ja sosiaalisia.

82:1.9 (914.5) Villi-ihmisen liikkeelle panevana motivaationa oli ravinnontarve, mutta kun sivilisaatio jo takaa yltäkyllin ravintoa, sukupuolivietistä tulee useinkin hallitseva virike, ja siksi sen kohdalla tarvitaan aina sosiaalista säätelyä. Vaistonvarainen jaksottaisuus hillitsee eläinten pariutumisalttiutta, mutta koska ihminen on varsin suuressa määrin itse itseään säätelevä olento, sukupuolinen halu ei ole kokonaan jaksottaista. Sen vuoksi käy välttämättömäksi yhteiskunnan pakottaa yksilö harjoittamaan itsekontrollia.

82:1.10 (914.6) Mikään ihmisen emootioista tai virikkeistä ei voi saada aikaan niin paljon vahinkoa ja surua kuin tämä väkevä sukupuolivietti, silloin kun se saa ilmetä hillitsemättömänä ja ylenmääräisen mielenkiinnon kohteena. Tämän virikkeen järkiperäinen alistaminen yhteiskunnan sääntöihin on jokaisen sivilisaation tosipohjaisuuden korkein koetin. Itsehillintää ja yhä enemmän itsehillintää on edistyvän ihmiskunnan alati yltyvä vaatimus. Salailu, vilpillisyys ja tekopyhyys saattavat kätkeä sukupuoliongelmat näkyviltä, mutta ne eivät tarjoa ratkaisuja eivätkä edistä etiikkaa.

## **2. Rajoittavat tabut**

82:2.1 (914.7) Avioliiton kehityskertomus on yksinkertaisesti sosiaalisten, uskonnollisten ja julkisen vallan määäämien rajoitusten paineessa tapahtuneen sukupuolielämän säätelyn historiaa. Luonto ei pahastikaan ota huomioon yksilöjä. Se ei tiedä mitään niin kutsutusta moraalista, sitä kiinnostaa ainoastaan lajin säilyminen. Luonto vaatii vastustamattomalla voimalla suvunjatkamista, mutta tästä johtuvat ongelmat se jättää välinpitämättömästi yhteiskunnan ratkaistaviksi, ja näin se aiheuttaa evolutionaariselle ihmiskunnalle alati tuntuva ja tärkeän ongelman. Tämä sosiaalinen ristiriitatilanne muodostuu siitä, että perusviettien ja kehittymässä olevan etiikan välillä vallitsee loputon sotatila.

82:2.2 (914.8)

Varhaisrotujen keskuudessa sukupuolten välisten suhteiden säätelyä esiintyi tuskin nimeksikään. Prostituutio oli tämän seksuaalisen vapauden johdosta olematonta. Pygmeillä ja muilla takapajuisilla ryhmillä ei tänäkään päivänä ole mitään avioliittoinstituutiota. Näitä kansanheimoja koskeva tutkimus paljastaa alkukantaisten rotujen noudattamat yksinkertaiset pariutumistavat. Mutta kaikkia muinaiskansoja tulisi aina tutkia ja arvioida oman aikansa tapasääntöihin sisältyneiden moraalisten normien valossa.

82:2.3 (915.1)

Karkeaa raakalaisuutta korkeammilla tasoilla vapaa rakkaus ei silti koskaan ole ollut hyvässä maineessa. Heti kun yhteiskunnalliset ryhmät alkoivat muotoutua, alkoivat kehkeytyä myös avioliittosäännökset ja aviolliset rajoitukset. Pariutuminen on näin ollen edennyt lukemattomien ylimenovaiheiden kautta lähes täydellisen sukupuolisen hillittömyyden tilanteesta kahdennellekymmenennelle vuosisadalle ominaisiin verrattain täydellistä sukupuolielämän rajoittamista merkitseviin normeihin.

82:2.4 (915.2)

Heimokehityksen varhaisimmissa vaiheissa tapasäännökset ja rajoittavat tabut olivat sangen alkeellisia, mutta ne pitivät sukupuolet erossa toisistaan – ja se edisti rauhallisuutta, järjestystä ja ahkeruutta –, ja niin oli avioliiton ja kodin pitkä kehitys alkanut. Sukupuolenmukaiset käyttäytymistavat pukeutumisessa, koristautumisessa ja uskonnonharjoituksessa juontuivat näistä muinaisista tabuista, jotka määrittelivät sukupuolisten vapauksien rajat ja niin tehdessään loivat lopulta paheen, rikoksen ja synnin käsitteet. Mutta kauan aikaa käytäntönä oli, että kaikki

seksuaalisäännöt tilapäisesti kumottiin suuriksi juhlapäiviksi, eritoten vapunpäiväksi.

82:2.5 (915.3) Naisiin on aina kohdistettu rajoittavampia tabuja kuin miehiin. Vanhimmat tapasäännöt myönsivät naimattomille naisille yhtä suuren määrän sukupuolista vapautta kuin miehillekin, mutta vaimoilta on aina edellytetty, että he ovat uskollisia aviomiehilleen. Primitiivinen avioliitto ei rajoittanut miehen sukupuolisia vapauksia suurestikaan, mutta vaimolle se kyllä asetti tabun enemmän sukupuolisen vastuuttomuuden suhteen. Naimisissa olevat naiset ovat aina kantaneet jotakin merkkiä, joka erottaa heidät omaksi luokakseen. Tällaisia merkkejä ovat olleet tietynlainen tukkalaite, vaatetus, huntu, muusta maailmasta eristäminen, koristautuminen ja sormukset.

### **3. Vanhimmat avioliittoa koskevat tapasäännöt**

82:3.1 (915.4) Avioliitto on instituutioksi kiteytyvä sosiaalisen organismin reaktio ihmisen herpaantumattoman lisääntymisvietin – suvunjatkamisvietin – aiheuttamaan, aina vaikuttavaan biologiseen virittyneisyyteen. Pariutuminen on kaiken kaikkiaan luonnonmukaista, ja sitä mukaa kun yhteiskunta kehittyi yksinkertaisesta monimutkaiseksi, tapahtui vastaava kehitys pariutumistavoissa, mikä on avioliittoinstituution alku. Missä

sosiaalinen kehitys on edennyt jo siihen vaiheeseen, että tapasääntöjä syntyy, siellä avioliitto esiintyy kehittyvänä instituutiona.

82:3.2 (915.5) Aina on ollut ja aina tulee olemaan kaksi erillistä avioliiton maailmaa: tapasäännöt eli lait, jotka säätelevät pariutumisen ulkonaisia näkökohtia, sekä miesten ja naisten muutoin salaiset ja henkilökohtaiset suhteet. Yksilö on aina kapinoinut yhteiskunnan asettamia sukupuolielämän rajoituksia vastaan; ja tämän aikakaudesta toiseen jatkuneen ongelman syy on siinä, että itsensä säilyttäminen on yksilökohtaista, mutta sen toteuttaa ryhmä; lajin jatkuminen on sosiaalista, mutta sen turvaa yksilökohtainen virike.

82:3.3 (915.6) Silloin kun tapasääntöjä kunnioitetaan, niillä on riittävästi voimaa sukupuolivietin hillitsemiseen ja kontrolloimiseen, niin kuin kaikkien rotujen keskuudessa on havaittu. Avioliitonormit ovat aina tapasääntöjen kulloisenkin voiman ja julkisen vallan toiminnallisen yhtenäisyyden luotettava osoitin. Mutta ensimmäiset sukupuolielämää ja pariutumista koskeneet tapasäännöt olivat muodoton joukko epäjohdonmukaisia ja karkeita sääntöjä. Vanhemmilla, lapsilla, sukulaisilla ja yhteiskunnalla oli kaikilla keskenään ristiriitaisia vaateita avioliittosäännösten suhteen. Mutta tästä kaikesta huolimatta ne rodut kehittyivät luontaisesti korkeammille tasoille ja säilyivät yhä suuremmin joukoin olemassaolon piirissä, jotka antoivat avioliitolle suuren arvon ja jotka toteuttivat sitä käytännössä.

82:3.4 (915.7)

Alkuaikoina avioliitto oli yhteiskunnallisen aseman hinta, vaimon omistaminen oli arvon merkki. Villi-ihminen piti häpäiväänsä merkinä astumisesta vastuuseen ja miehuuteen. Jonakin aikana avioliittoa on pidetty sosiaalisena velvollisuutena, toisena aikana sitä pidettiin uskonnollisena velvoitteena, ja jonakin muuna aikana sitä on pidetty poliittisena vaatimuksena tuottaa valtiolle kansalaisia.

82:3.5 (916.1)

Monet alkuaikojen heimot vaativat aviokelpoisuuden ehtona varastamalla toteutettavia urotekoja. Myöhempien aikojen kansanheimot korvasivat tällaiset ryöstöretket urheilukilpailuin ja kilpaleikein. Näiden otteluiden voittajat saivat ensimmäisen palkinnon: oikeuden valita mielitietty kauden morsiamien joukosta. Pääkallonmetsästäjään keskuudessa nuorukainen sai avioitua, vasta kun hänen hallussaan oli ainakin yksi pää, vaikka toisinaan nämä kallot sai ostaakin. Kun vaimojen ostaminen oli jäämässä pois käytännöstä, vaimot voitettiin omaksi arvoituskilpailussa. Tapaa käytetään monien mustan ihmisen ryhmien keskuudessa edelleenkin.

82:3.6 (916.2)

Sivilisaation edetessä jotkin heimot antoivat miehen kestävyyttä koettelevat ankarat avioliittotestit naisten toimitettaviksi. Näin nämä pääsivät suosimaan mieleisiään miehiä. Näillä avioliittotesteillä otettiin selville miehen metsästys- ja taistelutaidot sekä hänen kykynsä pitää huolta perheestään. Kauan aikaa oli käytäntönä, että sulhasta vaadittiin asumaan morsiamen perheessä vähintään vuoden ajan, jotta hän perheen parissa elämällä ja työtä tekemällä osoittaisi olevansa tavoittelemansa vaimon arvoinen.

82:3.7 (916.3)

Vaimon pätevyysvaatimukseen kuului kyky tehdä raskasta työtä ja synnyttää lapsia. Hänen edellytettiin suoriutuvan tietyn yksittäisen maataloustyön toimittamisesta ennalta määrätystä ajassa. Ja jos hän oli synnyttänyt lapsen ennen avioliittoa, hän oli entistäkin arvokkaampi; olihan hänen hedelmällisyytensä sillä keinoin varmistunut.

82:3.8 (916.4)

Se, että muinaiskansat pitivät naimattomuutta häpeänä tai jopa syntinä, selittää, mistä lapsiavioliitot saivat alkunsa: kun joka tapauksessa kuitenkin oli avioiduttava, niin sen parempi, mitä aikaisemmin se tapahtui. Yleisesti uskottiin myös, etteivät naimattomat henkilöt voineet päästä henkien maailmaan, ja tämä antoi yhä enemmän virikettä lapsiavioliittojen solmimiselle, joskus peräti jo syntymän hetkellä ja toisinaan jopa ennen syntymää sen mukaan, kumpaa sukupuolta lapsi olisi. Muinaiset ihmiset uskoivat kaiken lisäksi, että vainajienkin pitää mennä naimisiin. Alun perin naittajia käytettiin sopimaan naimakaupoista edesmenneiden yksilöiden puolesta. Tapana oli, että jompikumpi vanhemmista järjesti tällaisia välittäjiä huolehtimaan kuolleen pojan naittamisesta jonkin toisen perheen kuolleen tyttären kanssa.

82:3.9 (916.5)

Myöhempinä aikoina eläneiden kansojen keskuudessa puberteetti oli tavallisesti se ikäkausi, jolloin avioiduttiin, mutta tämä ikä on siirtynyt sitä myöhemmäksi mitä pitemmälle sivilisaatio on edennyt. Jo sosiaalisen kehityksen alkuvaiheessa ilmaantui erikoislaatuista ja selibaatissa eläviä miesten ja naisten yhteisöjä. Tällaisia perustivat ja ylläpitivät yksilöt, joilta normaali sukupuolivietti joko osaksi tai kokonaan puuttui.

82:3.10 (916.6) Monet heimot sallivat hallitsevan ryhmän jäsenten olla sukupuolisuhteissa morsiamen kanssa juuri ennen kuin tämä luovutettaisiin aviomiehelleen. Oli tapana, että kukin näistä miehistä antoi kyseiselle tytölle lahjan, ja tästä sai alkunsa häälahjojen antamistapa. Joidenkin ryhmien keskuudessa nuoren naisen odotettiin ansaitsevan myötäjäisensä, ja myötäjäiset koostuivat niistä lahjoista, jotka hän morsiamen näyttelysalissa sai palkkioksi sukupuolisista palveluksistaan.

82:3.11 (916.7) Jotkin heimot naittivat nuoret miehet leskille ja iäkkäämmille naisille, ja sitten kun he puolestaan myöhemmin jäivät leskiksi, oli tapana, että he saivat avioitua nuorten tyttöjen kanssa. Näin varmistuttiin – niin kuin he asian ilmaisivat – siitä, etteivät molemmat vanhemmat olisi hupsuja; he nimittäin arvelivat, että niin kävisi, jos kahden nuoren olisi lupa pariutua. Toiset heimot taas sallivat pariutumisen vain samaan ikäryhmään kuuluvien välillä. Juuri tapa sallia avioliitto vain tiettyihin ikäryhmiin kuuluvien välillä antoi ensi kertaa aiheen käsityksille inestistä. (Intiassa ei vielä nykyäänkään ole avioliittoa koskevia ikärajoituksia.)

82:3.12 (916.8) Sattui myös, että vallalla oli joitakin sellaisia tapasääntöjä, joiden vuoksi leskeydestä tuli erittäin pelättävää, koska lesket joko surmattiin tai heidän sallittiin tehdä itsemurha aviomiehensä haudalla. Oletettiin nimittäin, että he siirtyvät henkien maailmaan puolisonsa mukana. Eloön jäänyttä leskeä syytettiin lähes poikkeuksetta aviomiehensä kuolemasta. Jotkin heimot polttivat lesket elävältä. Mikäli lesken elämä jatkui, se oli loputonta

suremista ja täynnä sietämättömiä sosiaalisia rajoituksia, sillä uudelleenavioitumista ei yleensä hyväksytty.

82:3.13 (917.1) Entisinä aikoina rohkaistiin monia sellaisia tapoja, joita nyt pidetään moraalittomina. Ei ollut mitenkään harvinaista, että alkuaikojen vaimot olivat ylpeitä aviomiestensä rakkausseikkailuista muiden naisten kanssa. Tyttöjen siveys oli suurena haittana avioliiton solmimiselle. Ennen avioliittoa koettu lapsivuoteus teki tytöstä vaimoksi paljon halutummän, sillä mies oli silloin varma elämänkumppaninsa hedelmällisyydestä.

82:3.14 (917.2) Monet alkukantaiset heimot hyväksyivät sen, että avioliitto olisi koeluontoinen siksi, kunnes nainen tulee raskaaksi, jolloin säännönmukainen vihkimisseremonia vasta toimitettaisiin. Joidenkin muiden ryhmien keskuudessa häät vietettiin vasta ensimmäisen lapsen synnyttyä. Mikäli vaimo oli hedelmätön, hänen vanhempiansa oli lunastettava hänet takaisin, ja avioliitto peruutettiin. Tapasäännöt vaativat, että jokaisella pariskunnalla oli lapsia.

82:3.15 (917.3) Nämä alkuaikojen koeavioliitot olivat täysin vapaita kaikesta, mitä voitaisiin pitää holtittomuutena. Ne olivat yksinkertaisesti vain vilpittömiä hedelmällisyystestejä. Sopimuspuolet solmivat pysyvän avioliiton, heti kun hedelmällisyys oli todettu. Kun nykyajan pariskunnat menevät naimisiin takaja-  
ajatuksenaan kätevä avioero siinä tapauksessa, etteivät he ole avioelämäänsä täysin tyytyväisiä, he ovat tosiasiassa astumassa eräänlaiseen koeavioliittoon ja avioliittoon, joka on heidän

vähemmän sivistyneiden esi-isiensä vilpittömin mielin suorittamia tunnusteluja paljon matalammalla.

## **4. Avioliitto omaisuutta koskevien tapasääntöjen kohteena**

82:4.1 (917.4) Avioliitolla on aina ollut läheinen kytkentä sekä omaisuuteen että uskontoon. Omaisuus on ollut avioliiton vakiinnuttaja, uskonto sen moraalistaja.

82:4.2 (917.5) Alkuaikojen avioliitto oli varallisuussijoitus, taloudellinen keinottelutoimi. Kysymys oli paremminkin liikeasiasta kuin tunteillaleikittelemisestä. Entisaikojen ihmiset menivät naimisiin ryhmän etua ja hyvinvointia ajatellen. Sen vuoksi heidän avioliittonsa olivat ryhmän eli heidän vanhempiansa ja heimon vanhinten suunnittelemlia ja järjestelmiä. Ja se tosiasia, että avioliitto oli muinaisten heimojen keskuudessa kestävämpi kuin monien nykykansojen keskuudessa, vahvistaa, että omaisuutta koskeneilla tapasäännöillä oli avioliittoinstituution vakautumiseen oma vaikutuksensa.

82:4.3 (917.6) Kun sivilisaatio edistyi ja kun yksityisomaisuudelle osoitettiin tapasäännöissä enemmän huomiota, alettiin varastamista pitää suurena rikoksena. Aviorikos katsottiin erääksi varkauden muodoksi, aviomiehen omaisuusosoikeuksien loukkaukseksi. Sen vuoksi sitä ei myöskään varhaisemmissa lakikokoelmissa ja tapasäännöissä erikseen yksilöity. Nainen aloitti elämänsä isänsä

omaisuutena. Isä siirsi omistusoikeutensa naisen aviomiehelle, ja kaikki laillistetut sukupuolisuhteet juontuivat näistä aiempien aikojen omaisuusoikeuksista. Vanhassa testamentissa naisia käsitellään eräänä omaisuuden lajina. Koraani opettaa heidän alempiarvoisuuttaan. Miehellä oli oikeus lainata vaimoaan ystävälle tai vieraalle, ja joidenkin kansanheimojen keskuudessa tätä tapaa noudatetaan edelleenkin.

82:4.4 (917.7)      Nykyajan sukupuolinen mustasukkaisuus ei ole myötäsyttyistä, vaan se on kehittyvien tapasääntöjen tuote. Alkuaikojen mies ei ollut mustasukkainen vaimostaan, hän vain varjeli omaisuuttaan. Syy siihen, että vaimoa pidettiin aviomiestä tiukemmin sukupuolisesti tilivelvollisena, oli se, että hänen aviolliseen uskottomuuteensa kietoutui aina kysymys jälkeläisistä ja perinnöstä. Jo sivilisaation kulun alkuvaiheessa tuli aviottoman lapsen osaksi häpeä. Ensi alkuun aviorikoksesta rangaistiin vain naista, myöhemmin tapasäännöt määräisivät kurittamaan myös hänen kumppaniaan, ja käytäntönä oli pitkät ajat, että loukatulla aviomiehellä tai suojelija-isällä oli täysi oikeus tappa tällainen miespuolinen avionrikkoja. Nykyajan kansat pitävät edelleen voimassa näitä tapasääntöjä, jotka sallivat kirjoittamattoman lainojalla suoritettavat niin kutsutut kunniarikokset.

82:4.5 (917.8)      Koska siveystabu sai alkunsa eräänä omaisuutta koskevien tapasääntöjen osa-alueena, se koski aluksi vain naimisissa olevia naisia, mutta ei naimattomia tyttöjä. Myöhemminä vuosina siveyttä vaati enemmänkin isä kuin kosija, sillä neitsyys oli isän kannalta kaupallisesti hyödynnettävissä oleva etu: neitsyestä sai

korkeamman hinnan. Kun siveyden kysyntä kasvoi, muodostui tavaksi maksaa isälle morsiusmaksu tunnustukseksi siitä palveluksesta, että isä oli asianmukaisesti kasvattanut tulevalle aviomiehelle siveän morsiamen. Kerran alkuun saatettuna tämä idea naisen koskemattomuudesta sai roduista sellaisen otteen, että tavaksi tuli kirjaimellisesti sulkea tytöt häkkiin, pitää heitä vuosikaudet tosiasiallisessa vankeudessa heidän neitsyytensä varmistamiseksi. Ja näin nämä uudemmat normit ja neitsyystestit toivat automaattisesti näyttämölle ammattiprostituoitujen yhteiskuntaryhmät. Nämä olivat hylättyjä morsiamia eli naisia, joista sulhasten äidit olivat saaneet selville, etteivät he olleet neitsyitä.

## **5. Endogamia ja eksogamia**

82:5.1 (918.1)

Villi-ihminen havaitsi jo hyvin varhaisessa vaiheessa, että rotujen sekoittuminen paransi jälkeläisten laatua. Ei niin, että ryhmänsisäisen aviosuhteen eli endogaamisen suhteen tulos aina olisi ollut huono, vaan että aviosuhde ryhmään kuulumattoman kanssa eli eksogaaminen suhde oli tässä mielessä aina edelliseen verrattuna parempi. Niinpä tapasäännöt helposti kiteyttivätkin lähisukulaisten välisiä sukupuolisuhteita koskevia rajoituksia. Pantiin merkille, että eksogaaminen pariutuminen loi evolutionaariselle variaatiolle ja edistymiselle verrattomasti enemmän valinnanmahdollisuutta. Eksogaamiset yksilöt olivat monipuolisempia ja omasivat suuremman kyvyn selviytyä

vihamielisessä maailmassa, kun endogamian harjoittajat tapasääntöineen sen sijaan vähitellen hävisivät näyttämöltä. Tässä kaikessa oli kysymys vähittäisestä kehityksestä. Villi-ihminen ei tietoisesti pohtinut tällaisia ongelmia. Mutta myöhemmät ja edistynevät kansat kyllä pohtivat, ja ne tekivät myös sen havainnon, että liiallisesta endogamian harrastamisesta oli joissakin tapauksissa seurauksena yleinen heikkous.

82:5.2 (918.2) Vaikka hyvän rotuaineuksen endogaamisen suhteen tuloksena aina välillä olikin vahvojen heimojen koheneminen, ihmisten mieleen vaikuttivat silti voimakkaammin ne silmiinpistävät tapaukset, joissa perinnöllisesti vajavaisten harjoittama endogamia oli tuottanut huonoja tuloksia. Tästä oli seurauksena, että tapasääntöjen kehittyessä muotoutui yhä enemmän tabuja kaikkia lähisukulaisten välisiä avioliittoja vastaan.

82:5.3 (918.3) Uskonto on pitkän aikaa toiminut tehokkaana esteenä yhteisöön kuulumattomien kanssa solmittavia avioliittoja vastaan. Monet uskonnolliset opetukset ovat julistaneet pannaan naimisiinmenon toisuskoisen kanssa. Nainen on tavallisesti suosinut yhteisöön kuuluvien kesken solmittavien avioliittojen käytäntöä, mies taas avioliittoja ulkopuolisten kanssa. Omaisuus on aina vaikuttanut avioliittoon, ja toisinaan, kun on pyritty pitämään omaisuus suvun piirissä, on syntynyt tapasääntöjä, jotka ovat pakottaneet naiset valitsemaan aviomiehensä naisen isän heimosta. Tämänlaatuiset säännöt johtivat serkusten välisten avioliittojen lukumäärän tavattomaan nousuun. Yhteisöjen jäsenten välistä pariutumista harjoitettiin myös, kun pyrittiin säilyttämään

ammattisalaisuuksia, ammattityöntekijät nimittäin koettivat pitää ammattiinsa liittyvän tietämyksen suvun piirissä.

82:5.4 (918.4) Kun korkeammantasoiset ryhmät joutuivat eristyksiin, ne vajosivat aina takaisin veriheimolaisten väliseen parinmuodostukseen. Nodiitit olivat yli sadanviidenkymmenentuhannen vuoden ajan eräs suuri yhteisön sisäisiä avioliittoja harrastanut ryhmä. Myöhempien aikojen tapoihin, joiden mukaan avioliittoja solmittiin vain yhteisön jäsenten kesken, vaikuttivat violetin rodun perinnäistavat suunnattomasti, sen keskuudessahan pariutumiset aluksi pakostakin tapahtuivat sisarusten kesken. Ja sisarusten väliset avioliitot olivat yleisiä muinaisessa Egyptissä, Syyriassa, Mesopotamiassa ja kaikissa niissä maissa, jotka olivat kerran andiittien hallussa. Egyptiläiset harrastivat kauan aikaa veljen ja sisaren välisiä avioliittoja, jotta kuninkaallinen veri olisi pysynyt puhtaana – tapa, joka Persiassa säilyi vieläkin pitempään. Mesopotamialaisten keskuudessa serkusten väliset avioliitot olivat ennen Abrahamin aikaa pakollisia. Serkuilla oli ensisijainen oikeus avioitua serkkujensa kanssa. Abraham itse meni naimisiin sisarpuolensa kanssa, mutta tällaisia liittoja ei juutalaisten myöhemmin omaksumien tapasääntöjen mukaan enää sallittu.

82:5.5 (919.1) Ensimmäinen askel sisarusten välisistä avioliitoista pois päin otettiin, kun tapasäännöstön piiriin tuli monivaimoisuus, sillä sisarvaimolla oli tapana ylimielisesti määräillä toista vaimoa ja toisia vaimoja. Jotkut heimotavat epäivät avioliiton velivainajan lesken kanssa, mutta vaativat elossa olevaa veljeä siittämään

edesmenneelle veljelleen lapsia. Mitään biologista vaistoa minkäänasteista sukuyhteisön sisäistä avioitumista vastaan ei ole olemassa, vaan tällaisissa rajoituksissa on kysymys pelkästään tabuista.

82:5.6 (919.2) Yhteisöön kuulumattomien kanssa solmituista avioliitoista tuli lopulta vallitseva tapa, sillä mies suosi sellaisia. Vaimon ottaminen yhteisön ulkopuolelta nimittäin takasi suuremman vapauden vaimon sukulaisista. Läheinen tuttavuus synnyttää ylenkatsetta, niinpä sitten kun henkilökohtaisen valinnan osuus alkoi hallita pariutumista, tavaksi tulikin valita aviokumppani heimokunnan ulkopuolelta.

82:5.7 (919.3) Lopulta monet heimot julistivat sukukunnan jäsenten väliset avioliitot kieltoon, jotkut toiset rajoittivat tällaisen pariutumisen tiettyihin kasteihin. Tabu, joka kohdistui miehen oman toteemin piiriin kuuluvan naisen naimista vastaan, antoi lisäpontta tavalle varastaa naisia naapuriheimojen keskuudesta. Sittemmin avioliittoja säädeltiin enemmänkin alueellisen asuinpaikan kuin sukulaisuuden mukaan. Oli monta välivaihetta, ennen kuin yhteisön jäsenten välinen avioituminen kehittyi nykyiseksi tavaksi avioitua yhteisöön kuulumattomien kanssa. Vielä senkin jälkeen kun tabu jo koski rahvaan sukulaisavioliittoja, päälliköiden ja kuninkaiden sallittiin kuitenkin avioitua lähisukulaisten kanssa, jotta kuninkaallinen veri olisi pysynyt saman suvun piirissä ja puhtaana. Tapasäännöt ovat tavallisesti sallineet ylhäisille hallitsijoille sukupuoliasioissa tiettyjä vapauksia.

82:5.8 (919.4) Myöhemmin ilmaantuneiden andiittikansanheimojen näyttämölläolo vaikutti suuresti siihen, että sangik-rotujen keskuudessa yhä useammat halusivat pariutua omiin heimokuntiinsa kuulumattomien kanssa. Heimorajat ylittävästä avioitumisesta saattoi tulla vallitseva käytäntö kuitenkin, vasta kun naapuriryhmät oppivat elämään toistensa kanssa verrattain rauhanomaisissa oloissa.

82:5.9 (919.5) Heimorajat ylittävä avioituminen edisti jo sinänsä rauhaa, sillä heimojen väliset avioliitot vähensivät vihollisuuksia. Toisheimoisten kanssa avioituminen johti heimojen väliseen yhteistyöhön ja sotilasliittoihin. Siitä tuli vallitseva käytäntö, sillä se merkitsi heimojen voimistumista – se oli kansakunnanrakentaja. Myös kauppasuhteiden laajeneminen suosi avioitumista yhteisöön kuulumattomien kanssa suuresti, sillä seikkaileminen ja tutkimusretkeily vaikuttivat omalta osaltaan erilaisia rajoja ylittävään pariutumiseen ja helpottivat rotukohtaisen kulttuurin ristipölyttymistä merkittävästi.

82:5.10 (919.6) Heimokohtaisten avioliittotapojen muutoin selittämättömiksi jäävät epäjohdonmukaisuudet johtuvat enimmältään tästä tavasta avioitua yhteisöön kuulumattomien kanssa siihen liittyvine vaimonryöstöineen ja vierailta heimoilta suoritettavine vaimonostoineen, mikä kaikki johti eri heimoille ominaisten tapojen sekoittumiseen. Hyvänä esimerkkinä siitä, että mainitut yhteisön sisäisiä avioliittoja koskeneet tabut olivat sosiologisia eivätkä biologisia, ovat sukulaisten välisiä avioliittoja koskevat tabut, joihin kuuluivat monenasteiset vain avioliiton kautta

syntyvät sukulaisuussuhteet, jotka siis eivät edusta kerrassaan minkäänlaista verisukulaisuutta.

## 6. Rotusekoitukset

82:6.1 (919.7) Puhdasverisiä rotuja ei maailmassa nykyään enää ole. Varhaisia ja alkuperäisiä evolutionaarisia värilliskansoja on edustamassa enää kaksi maailmassa jäljellä olevaa rotua: keltainen ihminen ja musta ihminen. Ja nämäkin kaksi rotua ovat suuressa määrin sekoittuneet sukupuuttoon kuolleisiin värillisiin kansoihin. Vaikka niin kutsuttu valkoinen rotu polveutuukin enimmältään muinaisesta sinisestä ihmisestä, on sekin silti enemmän tai vähemmän sekoittunut kaikkien muiden rotujen kanssa, kokolailla samoin kuin on Amerikkojen punainen rotu.

82:6.2 (919.8) Kuudesta värillisestä sangik-rodusta kolme oli ensisijaista ja kolme toissijaista. Vaikka ensisijaiset rodut – sininen, punainen ja keltainen – olivatkin monissa suhteissa verrattomampia kuin kolme toissijaista kansaa, olisi kuitenkin muistettava, että näillä toissijaisilla roduilla oli monia haluttuja ominaisuuksia, jotka olisivat kohentaneet ensisijaisia kansoja melkoisesti, jos niiden paremmat kannat olisi voitu sulauttaa ensisijaisiin.

82:6.3 (920.1) ”Puoliverisiä”, ”sekasiinnöksiä” ja ”sekarotuisia” kohtaan nykyisin tunnettu ennakoluuloisuus juontuu siitä, että nykyinen rotujen välinen risteytyminen tapahtuu enimmäkseen näiden rotujen tavattoman heikkolaatuisten kantojen välillä. Epätydyttäviä

jälkeläisiä on tuloksena myös, silloin kun samaan rotuun kuuluvat rappeutuneet ainekset solmivat keskenään avioliittoja.

82:6.4 (920.2) Mikäli Urantian nykyiset rodut voisivat vapautua näiden rotujen alimpien kerrosten muodostamasta kirouksesta – turmeltuneista, yhteiskunnanvastaisista, heikkomielisistä ja laitapuolen eläjistä – ei rajallisessa määrin tapahtuvaa rotujen sekoittumista vastaan olisi paljonkaan huomauttamista. Ja mikäli tällaiset rotujen sekoittamiset voitaisiin toteuttaa useiden rotujen korkeammantasoisien ainesten välillä, olisi sitä vastaan vieläkin vähemmän huomautettavaa.

82:6.5 (920.3) Korkeammantasoisien ja toisistaan poikkeavien kantojen risteyttäminen on uusien ja elinvoimaisempien perintöainesten luomisen salaisuus. Ja tämä pitää paikkansa niin kasveista, eläimistä kuin ihmisestäkin. Risteyttäminen tuo mukanaan uutta elinvoimaisuutta ja lisää hedelmällisyyttä. Eri kansojen keskitasoisien tai korkeammantasoisien kerrosten rodullinen sekoittaminen lisää *luomis*potentiaalia suuresti, kuten Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain nykyinen väestökoostumus osoittaa. Kun tällaista pariutumista tapahtuu alempien ja heikomman tasoisten kerrosten välillä, luovuus vähenee, mistä ovat osoituksena Etelä-Intian nykyiset kansanheimot.

82:6.6 (920.4) Rotujen sekoittuminen edistää *uusien* ominaisuuksien ilmaantumista merkittävästi, ja jos tällainen risteytyminen on tulosta korkeammantasoisien perintöainesten yhdistymisestä, silloin nämä uudet ominaisuudet ovat myös *korkeammantasoisia* rotupiirteitä.

82:6.7 (920.5)

Niin kauan kuin nykyiset rodut ovat kelvottomien ja rappeutuneiden kantojen näin pahasti ylikuormittamia, laajamittainen rotujen keskinäinen sekoittuminen olisi tavattoman vahingollista, mutta tällaisia kokeiluja kohtaan tunnettu vastenmielisyys perustuu enemmänkin sosiaalisiin ja kulttuurisiin ennakkoluuloihin kuin biologisiin näkökohtiin. Jopa alempitasoisten rotukantojen keskuudessa sekasiinnökset merkitsevät esivanhempiinsa verrattuina usein rodullista kohenemista. Risteytyminen edistää lajin kohenemista, mikä johtuu *hallitsevien geenien* roolista. Rotujen keskinäinen sekoittuminen lisää sellaista todennäköisyyttä, että sekasiinnöksessä esiintyy entistä suurempi määrä toivottuja *hallitsevia geenejä*.

82:6.8 (920.6)

Viimeisten sadan vuoden ajan Urantialla on tapahtunut enemmän rotujen risteytymistä kuin tuhansiin vuosiin. Ihmisrotujen ristisiitoksesta aiheutuvien vaikeitten ristiriitojen vaaraa on suuresti liioiteltu. Suurimmat ”puoliverisistä” aiheutuvat vaivat johtuvat sosiaalisista ennakkoluuloista.

82:6.9 (920.7)

Pitcairnilla valkoista ja polynesialaista rotua sekoittamalla suoritettu kokeilu onnistui kohtalaisen hyvin siksi, että kyseiset valkoiset miehet ja polynesialaisnaiset kuuluivat melko hyviin rotukantoihin. Valkoisen, punaisen ja keltaisen rodun korkeimpien ainesten välinen ristisiitos toisi välittömästi esiin useita uusia ja biologisesti vaikutusta omaavia ominaisuuksia. Mainitut kolme kansanheimoa kuuluvat ensisijaisesti sangik-rotuihin. Valkoisen ja mustan rodun sekoitukset eivät ole välittömien

tulostensa osalta yhtä toivottavia, tosin eivät tällaiset mulattijälkeläiset niin kyseenalaisiakaan olisi kuin, millaisiksi sosiaalinen ja rodullinen epäluuloisuus pyrkii heidät tekemään. Fyysisessä mielessä tällaiset mustan ja valkoisen risteytymät ovat oivallisia ihmiskunnan edustajia siitäkin huolimatta, että heissä joissakin muissa suhteissa ilmenee vähäistä huonommuutta.

82:6.10 (920.8) Kun ensisijainen sangik-rotu sulautuu toissijaiseen sangik-rotuun, tapahtuu jälkimmäisessä edellisen kustannuksella huomattavaa kohenemista. Ja kun näin tapahtuu pienessä mittakaavassa – pitkän ajanjakson kuluessa – ei voi olla paljonkaan vakavaa huomauttamista sitä vastaan, että ensisijaiset rodut tällä tavoin uhrautuvasti antavat omaansa toissijaisten ryhmien kohennukseksi. Toissijaiset sangikit olivat biologisessa mielessä joissakin suhteissa ensisijaisiin rotuihin verrattuina ylivoimaisia.

82:6.11 (921.1) Loppujen lopuksi ihmiskuntaa uhkaava todellinen vaara on nähtävissä pikemminkin sivistyskansojen alemmantasoisten ja rappeutuneiden aineiden hillittömässä lisääntymisessä kuin missään luulotellussa vaarassa, joka johtuisi näiden kansojen rodullisesta risteytymisestä.

82:6.12 (921.2) [Esittänyt Urantialla asemapaikkaansa pitävä serafien päällikkö.]